

ПОДРУЖЖЯ ДЖОВАННІ ГЕДДО І РОЗЕТА ФРАНЦІ ГЕРОЙСЬКЕ СВІДЧЕННЯ ЗВИЧАЙНИХ БАТЬКІВ

Слуг Божих Розету і Джованні згадують як християнське подружжя і як учасників Католицької Акції в Італії. Розета Франці народилася 1902 року в містечку Крова (Італія) і вийшла заміж 1928 року за Джованні Геддо, народженого 1900 в місті Віянчіно (Італії). Розета Франці походила з доброї родини, була другою з чотирьох дітей. Розета здобула диплом вчительки початкових класів. Своє коротке життя присвятила служінню парохії та сім'ї. Вона передчасно померла у віці 32 років. Сучасники про неї говорили так: *«Розета була шанована всіма, тому що була жінкою миру; ніколи про інших погано не говорила, не пліткувала і завжди підкреслювала позитивні риси людини, про яку йшла мова. Допомогала бідним та усім потребуючим».*

Джованні Геддо походив з доброго роду. Він був землеміром та військовим, мобілізованим в останні місяці перед закінченням Першої світової війни. Джованні Геддо пішов на Другу світову війну в 1941 році, в той час, як вдівцеві з трьома неповнолітніми дітьми належало бути звільненим. Хоч офіційно був ветераном Першої світової війни (капітан артилерії), але ніс покарання за свою войовничість (активну діяльність) в Католицькій Акції і за те, що не записувався у Партію фашистів (в цей час це було обов'язком номер один в працездатному віці).

Джованні загинув героїчно, як Святий Максиміліан Кольбе. Джованні Геддо був капітаном артилерії дивізії Коссерія у першій лінії на річці Дон. В тому місці був табірний госпіталь з 35 нетранспортабельними пораненими. Коли росіяни зламали італійську лінію оборони, 17 грудня 1942 (в 35 градусний мороз), вище командування дало наказ відступати. З тяжко пораненими офіційно мав залишитися значно молодший лейтенант Міно Претті з Верчеллі. Джованні йому сказав: *«Ти молодий і мусиш врятувати своє життя. Я і мої діти у добрих руках. Ти рятуйся, а я залишаюсь».* Після закінчення війни Претті повернувся в Тронцано до дітей Джованні із вдячністю сказав: *«Ваш тато врятував мені життя».* Це є підтвердженням того факту, що Джованні Геддо міг втекти, проте добровільно залишився із важкопораненими.

Життя Джованні та Розети не відзначалося ніякими надзвичайними фактами. Можна сказати, що ця історія схожа на будь-яку іншу. Проте є одна фундаментальна відмінність: ця сім'я свідчить, що святість - це життя згідно з Євангелієм за будь-яких

обставин. Їх син П'єро згадував, що мама і тато не говорили багато про святість чи про християнську досконалість, але про їх життя пам'ятають і загадують більш ніж пів століття. Їхня святість виростала з молитви, Святої Меси (Св. Літургії), щоденної вервиці до Марії, християнської літератури, вірності Христовій Церкві. Це було життя для ближніх і для Церкви.

«У нашій родині,- пригадував П'єро Геддо,- панувала релігійна атмосфера, через те легко було передавати віру дітям. Вона увійшла в їх уми і серця у природній спосіб, як рідна мова. Як дитина мимовільно вивчає мову у сім'ї, так само стається із вірою. Родина насправду є природнім середовищем практикування віри. Один із багатьох гарних спогадів про маму Розету і тата Джованні і нас дітей, коли після вечері, ми спільно молилися вервицю, сидячи за столом. Ми, діти, допомагали татові і мамі відмовляти «Богородице Діво», тримаючи складені руки до Бога, а потім йшли до ліжка спочивати».

Тато Джованні за фахом був землеміром. Під час робочого дня відвідував багато осель у сусідніх селах. Однак зранку він прокидався пів до шостої і йшов на святу Месу (святу Літургію), котра розпочиналась о сьомій, а потім приступав до своєї праці. Декілька разів тато задрімав на Службі Божій. Прокидався швидко і після Св. Меси він чемно вибачався перед священиком у захристії. Далі П'єро Геддо так писав про свого Святого батька: *«Дорогий тато, працюючи весь день, у вечері ви були змушені до 22-23 години робити рахунки і креслити проекти будинків. Але рано-в-ранці прокидалися, щоб не пропустити Св. Меси, в той час, ведучи своїх дітей до Церкви! Пізніше ми поверталися досипати, також після обіду мали час на відпочинок, і у вечорі йшли спати о 21 годині, але Ви працювали увесь день допізна. Це є прикладом жертвовного життя, який діти пам'ятають навіть через 60-70 років. І це навчало нас правдивої віри. Дорогий тату, у Вашому військовому щоденнику з часів Першої світової війни, пригадую, як позначені були радістю дні, коли ми могли слухати Св. Месу і приймати Св. Причастя. І також у Ваших листах із періоду Другої світової війни знаходимо згадки про Св. Месу і Св. Причастя».*

«Тітка Емма говорила, що Мама Розета кожного ранку ходила на Св. Месу. Під час великого посту вона щодня йшла пішки два кілометри до Церкви у місті Табаліно на слухання Св. Меси. Цю жертву вона добровільно здійснювала, для того, щоб вимолити у Бога собі якусь ласку. Мама нас навчала як приготувляти «квіти для Богородиці», так називалися маленькі жертви, до яких ми привикаємо через зречення задля любові до Бога. Не пам'ятаю, щоб між батьками коли-небудь була сварка, або якась суперечка. В часі вінчання у 1928 році Джованні та Розета Геддо просили, щоб Бог обдарував їх багатьма дітьми. Після мого народження тато казав, що всі діти, які вже народилися є

лише першими з дванадцяти. Батько Джованні кожного дня цікавився справами своїх дітей. Він запитував, що сталося протягом дня, запитував про новини зі школи, про навчання і про наших друзів. Цей приклад батька виховував нас у любові до Бога, давав впевненість у житті, навчав довіряти Божому Провидінню», - продовжує П'єро Геддо.

Святість Розети і Джованні була справжньою, бо не замикалася на собі, але була відкрита до інших, особливо до бідних. Обоє були ревнителями Католицької Акції, яка в цей час була «своєрідною школою святості»: призвичаєні до Св. Меси і щоденного Св. Причастя, до спільного відмовляння вервиці та інших практик традиційного благочестя.

В 1964 році, тридцять років після смерті, відбулася ексгумація тіла Розети. Воно виявилось нетлінним, в той час, як останки родичів, що лежали поряд, (дідусь Піетро і інші), перетворилися на прах. Анна Геддо говорила: *«Я не знала тітки Розету від народження до смерті, але коли її бачила в труні, виглядала сплячою, була такою, як на фотографії»*.

Секретом святості Джованні і Розети є вислів: *«Найважливіша річ є здійснити волю Божу»*. Джованні часто додавав: *«Ми є завжди в руках Божих»*.

Розета і Джованні померли досить рано. Вона прожила 31 рік і декілька місяців, а він - 42 роки. Розета померла після пологів, через сильний сепсис, який отримала в часі народження близнят. Джованні загинув у Другій світовій війні як Святий Максиміліан Кольбе - замерз у 35 градусний мороз, бо відмовився відступати і залишився піклуватися про важкопоранених воїнів.

Слуги Божі Розетта і Джованні прожили спільне життя як чоловік та дружина. Вони для всіх були звичайними людьми, котрі жили Євангелієм. Їх приклад викликає захоплення і пробуджує бажання до наслідування. Вони провадили звичайне життя, як мільйони інших віруючих у Христа.

У 2008 році розпочався процес беатифікації і канонізації слуг Божих Розети і Джованні Геддо Римською Католицькою Церквою.

Спільнота Тронцано в Італії створила місце пам'яті цього подружжя. Це є невеликий садок з дерев та квітів, а в центрі мармуровий пам'ятник з фотографією подругів і написом: *«Сад пам'яті подружжя Слуг Божих Розети Франці (1902-1934) і Джованні Геддо (1900-1942) на світлу пам'ять від жителів містечка Тронцани»*.